

[Niels Westerby.]

derovre, hvor det vitterlig er således, at byerhvervene — jeg tænker her på industrien og handelen og en række andre byerhverv — har måttet udrede to tredjedele af de midler, der er gået ind i fonden, men kun selv har fået ca. en tredjedel af fondens midler tilbage. De har ikke kunnet låne en tilsvarende difference i bankerne, selv om disse er blevet fritaget for en finansieringsopgave i forhold til byggeri, kommuner osv. Det er derfor, man i Sverige har rejst tanken om at skabe en slags statslig investeringsbank, som skal kanalisere en del af de midler tilbage, som er gået ind i den almindelige tillægspensionsfond.

En sådan udvikling vil vi hverken direkte eller indirekte medvirke til, og derfor må vi se det i det lys: hvordan kan vi, hvis der opstår en sådan situation, sikre os, at der ikke bliver en direkte indflydelse på fonden, hverken direkte eller indflydelse på de enkelte erhvervsvirksomheder? Man kunne tænke sig den ordning, at bankerne eller pengeinstitutterne fik en ret til at udstede obligationer, som kunne opkøbes af fonden. En sådan ret til at udstede obligationer vil jo ikke have en betydning i den retning at give indflydelse. Men dette trænger til at blive nøje, meget nøje undersøgt, før vi vil medvirke til en fondsdannelse af denne størrelse.

Må jeg konkludere: man kan forvente, at der fra liberalt centrums side efter de retningslinjer, jeg har givet udtryk for, vil blive stillet et selvstændigt forslag om tillægspension. Vi vil gerne selv fortsætte med undersøgelser og anbefaler, at der bliver fortsat med undersøgelser, dels en undersøgelse af forholdet mellem fond og erhvervsliv, dels en meget nøje administrativ undersøgelse af en ordning, så vi ikke opnår roderiet omkring ATP en gang til. Vi vil meget gerne have undersøgt spørgsmålet om forholdet mellem de ældre og de aktive aldersklasser, og navnlig vil jeg rejse det spørgsmål: vil det ikke være rigtigt at fritage alle under 35 år for at være med under ordningen? De har så mange udgifter til at komme i gang.

Endelig vil jeg understrege én ting til, som jeg finder meget vigtig: almindelige pensionsordninger, i forsikringselskaber og i pensionskasser, skulle man ikke give dem

lettere adgang til at få anbragt deres penge både sikrere og bedre, for at man på den måde kan få lettet også denne form for alderdomsryghed?

Socialministeren (Bundvad): Til hr. Poul Møller vil jeg gerne sige, at meningen med denne debat var jo, at vi skulle have lejlighed til ud fra et oplæg og en principbetænkning frit at kunne, om jeg så må sige, overveje vore tanker og ideer og ud fra det kunne bygge det endelige forslag op, som man vil stå på, og knytte de ender sammen, som hr. Poul Møller også talte om.

Det er, som det blev sagt, ikke sådan, at kommissionen har stillet et bestemt forslag, men den har vist en lang række veje og foretaget en lang række beregninger, og dem kan vi tage som vejledning i det fortsatte arbejde. De tanker og ideer, der er kommet frem i dag, og de, der vil komme senere fra det radikale venstre og fra liberalt centrum, når de engang får overvejelserne færdig, vil naturligvis også indgå i de fælles overvejelser.

Hovedprincippet for den ordning, regeringen har skitseret, er, at pensionerne skal stå i forhold til den enkeltes indtægt; altså forskåne den enkelte for en brat og voldsom nedgang i levestandarden ved overgangen til pension. Det princip har været anfægtet fra forskellig side, og det har endda været gjort gældende, at det ikke harmonerer med den hidtidige linje i vor sociallovgivning. De, der siger sådan, har ikke forstået, at der i befolkningen er et stærkt socialt behov for ordninger, der sikrer mod følgerne af indtægtsnedgang, således f. eks. ved arbejdsløshed, ulykke og sygdom, hvor man tilstræber en erstatning, der står i rimeligt forhold til den indtægt, man har tabt. På samme måde er der et stærkt behov for en ordning, der sikrer befolkningen mod følgerne af den indtægtsnedgang, som vi alle kommer ud for, når vi når den alder, hvor vi må ophøre med aktivt arbejde.

Det er en helt klar tendens i tiden, at flere og flere rejser krav om at få funktionærstatus, og her tænkes ikke alene på den tryghed, som på mange punkter gives under selve ansættelsen, men der tænkes i høj grad også på pensionsgodterne, som mange opnår inden for funktionærområdet. Det